

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9.

Den 1ste Februar 1888.

37te Aargang.

Foredrag

af

Ældste James A. Krishman i Logan Tempel.

Det Emne, som vi i Dag ønske at tage under Overvejelse, er af overordentlig stor Betydning for Menneskeslægten og i Særdeleshed for de Ældste i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som i vor Tid blive kaldede til at prædike Evangeliets Fylde. Af den Grund har jeg paataget mig et Arbejde af ikke ringe Omfang, nemlig af Historien at vise den kristne Kirkes Oprettelse og dens senere Opløsning og Tilintetgjørelse. Jeg gjør ikke dette uden en fuld Bevidsthed om, at mange af Kirkens Ældste have skrevet Afhandlinger om dette Emne, i hvilke de have fremhævet mange Begivenheder og Enkeltheder forbundne hermed. Jeg har ikke hverken Haab eller Dristelse om at overgaa de allerede gjorte Forsøg i denne Henseende, ej heller har jeg noget Haab om at kaste større Lys, end de have gjort, paa dette vigtige Emne.

For en oplyst Person er der ikke noget Emne af større Interesse end dette; ej heller er der noget Emne,

med hvilket saa mange sorgelige Følger for Menneskeslægten ere forbundne, som at paavise, at den skulde have en sand, værdifuld og levende Religion.

Naar man tager i Betragtning, at Mennesket er et moralsk, intelligent og ansvarligt Væsen, og at dets hele Organisation er tilbøjelig til at trægte efter det overnaturlige og guddommelige Liv med evig Lykkelig, da er det indlysende, at den Methode, som skulde anvendes for at opnaa samme, maatte være af en saadan Beskaffenhed, at den vilde sætte ham i Stand til at erholde det. Det er fornuftigt at antage, at et saa onskeligt Formaal som evig Lykkelig skulde tilbydes os paa visse uforanderlige Betingelser, eftersom det menneskelige Hjertes Dristelse har antagelig været det samme i alle Tidsaldr. Slagtens fysiske og aandelige Evner ere modtagelige for de samme Indtryk, den samme Fremgang og den samme Ophøjelse til det aandelige og guddommelige Liv. Endstjønt Menneskene ikke have gjort den samme Fremgang i én

Tidsalder som andre, saa kan dette dog ikke saa meget tilskrives Mangel paa Tilbojelighed dertil som til den menneskelige Naturs Fordærvelse begrundet paa Udøvelsen af Menneskenes medfødte frie Vilje. Med dette for Øje er det klart, at det, som saa meget attraas, nemlig evigt Liv, skuldeeholdes paa saadanne Betingelser, som have været gjældende i alle Tidsaldræ; at de samme Betsignelser, som saa inderlig ønskes, kun kaneholdes paa en uforanderlig Maade, synes ogsaa rimelig og fornuftig.

Fra den bedste Kilde, som findes, hvilken er den hellige Skrift, der er skreven af hellige og indspirerede Mand, som skrev og talede i Verdens forskjellige Tidsaldræ, og hvis Ord Historiens Blade stadfæste, lære vi, at Gud skabte Himmelen og Jorden og i en vis Hensigt satte Mennesket paa den.

Mennesket blev sat i Edens Have med en fri Vilje og givet en Befaling ikke at æde af et vist Træ i Haven. Derjom Overtrædelse af denne Befaling fandt Sted, skulde visse Resultater paa følge, iblandt hvilke var Udelukkelse fra Guds Nærværelse indtil en fuldkommen Oprensning, der var tilstrækkelig til at tilfredsstille den guddommelige Retfærdighed, kunde tilvebringes. Da Adam var bleven et faldent Væsen, saa var han ikke selv i Stand til at forløse for sin Overtrædelse. Det blev derfor nødvendigt, at der maatte gives en Frelser, som var i Stand til at gjøre en fuldstændig Forløsning for den brudte Lov. Jesus, Faderens Enbaarne, var den Person, som paatog sig denne Gjerning. Jesu Kristi Evangelium grundet paa den Forløsning, der skulde ske i Tidens Midte, var derfor den eneste Frelsnings-Plan, som fra Begyndelsen blev givet Menneskeslægten. Mange annammede

den og troede, at Menneskets Forløsning, som Faderen lovede, vilde blive fuldbragt ved Jesus. Saaledes blev Forløsningen ifølge Guds Lov, der indbefattede Evangeliet med dets Ordinantjer, Gaver og Betsignelser, ligesaa virksom for, som den muligen kunde blive efter, den havde fundet Sted.

Af forskjellige Narjager, som ikke kunne omtales her, endskjønt de i og for sig selv ere gyldige, blev Evangeliet ikke tilladt at forblive iblandt Menneskeslægten alle Tider fra Adam indtil Kristus. Loven under den mosaiske Husholdning, der varede henved 1500 Aar, blev givet til Israæliterne som et symbolisk Forbillede paa Forløsningen, som Faderen lovede ved Jesus Kristus. Jøderne havde sorgeligt afvegne fra den mosaiske Lovs Mand og fra Ejenommeligheden i dens almindelige Begreb saa vel som dens virkelige Væsen; thi medens det kan siges med Sandhed, at det daglige Offer blev ofret til Tegn paa det store Offer, som var i Vente, havde Jøderne tabt Synet for Forløserens Karakter, som Profeterne havde fremskillet den. De havde ogsaa tabt Manden og Kraften af deres Præstemme saa meget, at da Siloh viste sig iblandt dem, saa anerkjendte de ham ikke for at være Guds Søn eller Verdens Forløser, men de forkastede og ihjelsloge ham.

Da Frelseren viste sig iblandt Menneskene, eksisterede der en bejnderlig Tilstand i den politiske og religiøse Verden, og for at fatte hvilke Hindringer der stod i Frelserens Vej, og hvilke Banskigheder han havde at imødegaa ved Evangeliets Indførelse, er det nødvendigt tildels at have Kundskab desangaaende. Den daværende politiske Verden var underkastet romersk Herredomme, hvis undertrykkende Dyrighed udviste saa megen Haardhjærtethed

i alle dets udstrakte Besiddelser, at al broderlig Følelse var næsten udryddet af Samsundet. Det romerske Rige, som paalagdes de besejrede Nationer og Riger, hvilede tungt paa dem; en Følelse af Utilfredshed gjennemtrængte det store Kejserdømme og et almindeligt Ønske at aflaste Lænterne eksisterede mere eller mindre i de forskjellige Provinser. Disse Forhold udfordrede romerske Armeers vedvarende Opbygnis for at holde de Overvundne i Underdanighed. Den politiske Verdens Tilstand var dog ved Frelserens Komme sammenlignelsesvis anset for en fredelig Tidperiode saa meget, at endog Janustemplet i Rom var lukket som Tegn paa, at det romerske Rige ikke var i Krig med noget Folk, men dette var mere begrundet paa det Faktum, at der ikke var noget Folk, som de med Lethed kunde angribe.

Der var ingen Provins, hvor en stærkere Lyst eksisterede til at løsrive sig fra det romerske Herredømme end i Palæstina. Dette forværrede Tilstanden for Frelseren. Saa trykkende vare de Lænter, som denne Magt havde paalagt Jøderne, at de i deres store Ønske og Haab om Befrielse havde bragt dem selv paa den Tanke, at naar Messias kom, skulde han befri dem og sætte dem i den Stilling, som de som et Folk saa længe havde været vant til, nemlig national Uafhængighed. Man kan derfor let forestille sig, hvor meget Jøderne bleve stufede ved Guds Søns Komme, der skete paa en hidny og fornødret Maade og gjorde, at han ved Begyndelsen af sit Arbejde fandt en uoverkommelig Skranke, der forhindrede ham i at vinde sine Landsmænds Hjærter. Den religiøse Verden var ikke i en bedre Tilstand. Jøderne, som var det eneste Folk, man kjendte, der troede paa den sande og levende

Gud i Himmelen, havde tabt Anden af deres Fædres Tro og efterlevede fordrejede Udlæggelser af Loven, men manglede den Kraft, som viste sig under Moses' Administration saa vel som mange Andres, som kom efter ham. I Korthed, de vare afvegne fra den sande Tro og fra Lærdømmene i den mosaiske Husholdning og vare som et Folk delte i Sekter, der strebes og fivedes med hverandre om Lovens Betydning og Udøvelse. Der var saaledes Hellenister, en Del Jøder, som havde antaget Grækerens Sprog og Sæder, som var bleven bragt ind iblandt dem efter deres Tilbagekomst fra Babylon; ligesaa var der Farisæer, Sadusæer, Esæer og andre, hvis uoverensstemmende Synsmaade i Henseende til Moselov bevirkede megen Uenighed og mange usorjnlige Følelser blandt Folket.

I Henseende til den religiøse Tilstand iblandt andre Folkelag paa den Tid, kan det med Sikkerhed siges, at den var hedenst. De vare uden Tro paa Moses og Profeterne og efterfulgte forskellige Former af deres respektive Mythologier, og kun saa vare i en saadan Tilstand, at de kunde fatte og annamme de hyperlige Lærdømme, som Jesus lærte. Den hedenst Verden blev omtumlet af dens Filosofers Paafund, og de største Urimeligheder bleve antagne angaaende de Skytsaander, som de i deres overtroiske Liv antog at raade over de uendelige Affærens Udfald.

Af den nu givne Skildring om den politiske og religiøse Verden i hine Dage, viser det sig, at Udsigterne for universal Antagelse af de kristne Lærdømme ved Frelserens Komme var alt andet end lovende. Han begyndte sin Tjeneste, da han var omtrent 30 Aar gammel, ved i Stilhed at fremstille

Henfigten med sin Mission og gradvis undervise Joderne om de hyperlige Sandheder, som horte til Frelsnings-Planen. Han forkyndte, at han var Guds Søn, den forjættede Messias, stolende paa, at de havde bemærket de mange profetiske Forudsigelser angaaende ham, hvilke de paastode at tro, og ved én Lejlighed sagde han til dem: „I ransage Skrifterne, fordi I mene i dem at have et evigt Liv, og disse ere de, som vidne om mig.“

De milde Principer, som han indskærpede, saasom at gjøre Godt for Ondt; at elske sine Fjender; at bede for dem, som hadede os; naar de slaa paa den ene Kind at vende den anden til; dersom Noget forlangte Kjortelen, at give dem Kappen ogsaa; bleve af dem betragtede som utaaelige, der vare vant til at fordre Øje for Øje og Tand for Tand; og det, at han kaldte sig Guds Søn, blev anset for Gudsbejvottelse.

Han maatte bestandig taale de Værdes og Rabinernes Kritik; thi de folte, at dersom Frelserens Værdomme bleve antagne, vilde de bevirke en Revolution i den moralske, civile og religiøse Verden og fortrænge Jødedommen. Kristus fordomte aabenlyst Jodernes Hylleri og udpegede med usejlsbarlig Sikkerhed de falske Begreber, som de havde angaaende deres System's Holdbarhed, og Vægtigheden af deres Forbring paa den Allmægtiges Anerkjendelse.

Johannes den Dober, som var Jesu Forløber, havde forud forkyndt Frelserens Optræden. Han var en vigtig Personlighed ved Kristendommens Indførelse; thi Historien beretter, at Kristus blev døbt af ham, hvilket beviser, at Jesus selv underkastede sig de Værdomme, han lærte, ved at vise Lydighed til de Betingelser, som han fordrede

Andre skulde adlyde for at blive frelst.

I Forbindelse hermed kan det siges, at Frelserens Missions Virksomhed egentlig begyndte med hans Daabsdag og den Helligaands Udgydelse over ham, som stete strag efter. Han begyndte at samle trofaste Efterfølgere omkring sig, hvilke troede paa Guddommeligheden af hans Mission, og endelig valgte han tolv Apostle og organiserede sin Kirke med alle nødvendige Embedsmænd til at forvalte i Evangeliets Tjeneste paa Jorden og forene Disciple. Han var omhyggelig med at lære Apostlerne, Uldsterne og andre Embedsmænd Evangeliets Principer, nemlig Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, han lærte dem ogsaa, at der var et Liv efter dette, samt om den evige Dom og Opstandelsen fra de Døde. I Korthed, han lærte dem Evangeliet i sin Fylde og sagde, at de Værdomme, som han lærte, vilde blive ledjagede af en Kraft, som skulde stadfæste de guddommelige Sandheder. Den Foragt, som Massen udviste mod Kristus og hans Værdomme, endte med hans Korsfæstelse og Begravelse, men, som han forud havde jagt dem, opstod han igjen den tredie Dag.

Man kan let forestille sig hans Disciple's Vængstelse, da han blev drøbt. Mange tænkte uden Tvivl, at det System, som de havde annammet, vilde ende med dets Grundlægger's Død, men dette blev ikke Tilfældet; thi Kristus viste sig efter sin Opstandelse for sine Apostle og umiddelbare Venner og opmuntrede og styrkede dem og paany stadfæstede Alt, som han tidligere havde lært dem. Han forblev hos dem i fyrrethve Dage, i hvilken Tid han underviste dem om den vigtige Gjering, de skulde udføre efter hans Wort-

gang; ligesom der er skrevet i Efejernes 4de Kap. 8 og 11: „Han opfoer til det Høje, bortførte Fanger og gav Menneskene Gaver, og han beskikkede nogle til Apostler, nogle til Profeter, nogle til Evangelister (Halvfjerds og Eldster), nogle til Hyrder og Lærere“ til Embedets Forvaltning, og for at Alle kunde blive bragte til Enhed i Troen.

Vi have saaledes heldigvis en Oplysning om, hvorledes Kristus selv oprettede sin Kirke, og da han stod i Begreb med at opfare til Himmelen, befalede han sine Apostle at gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen, og Tegn skulde følge dem, som troede, nemlig Tungemaalss-, Udbyggelses- og Helbredelses-Gaven.

Ved Betragtningen af Jesu Kristi Evangelium finde vi, at det indbefattede ethvert Princip, nødvendig til Skabningens Frelse og Saliggjørelse. O hvor skjønt at tænke sig, at Gud i sin Naade oprettede sin Kirke paa Jorden midt i al den Forvirring, som herskede før og under den apostoliske Tid, at Alle, som vilde søge ham, kunde finde ham og erholde den sande Religion, at Mænd bleve bemyndigede af ham til at administrere Evangeliets Ordinantfer, ved hvilke de kunde erholde Syndernes Tilgivelse og blive bragte i Samfund med Faderen og forvisjede om deres Antagelse hos ham.

Den Forandring, som foregik hos dem, som annammede Evangeliet, viste sig i deres efterfølgende Livs Renhed og Ærlighed sammenlignet med den Fordærvelse, som herskede rundt omkring dem, og tilligemed den Indflydelse, som Exemplet havde, tjente som en Frettesættelse til de Ugudelige og Overtrædere og opvakte de Bantroendes Brede og Mishag.

Evangeliets Prædiken ved Apost-

lene og de Eldste modte Modstand og fjendtlige Følelser baade i Jerusalem og paa andre Steder i Verden, hvor de kom frem, og de Hellige i hine Dage bleve i Sandhed ilde omtalte allevegne. Efter Evangeliets Prædiken i Jerusalem paa Pintsedagen kan det siges, at Forsølgelsens Aand mod de Hellige begyndte at vise sig med en Bitterhed, som siden udvidede sig til en af de blodigste Perioder, som er omtalt i Historien. Resultatet af Apostlenes Arbejde var, at Menigheder bleve oprettede i Jerusalem, Alexandria, Efejus, Antiokia, Casarea, Korinth, Thesalonika, Rom og mange andre Steder, i hvilke man kunde finde det sande Monstier af Kristi Kirke bestyret af et levende Præstedomme. Som jeg før har bemærket, bestod Kristi Kirke af en Samling af Individider, som vare forenede og havde en færegen Organisation, hvilke prædikede og efterlevede Evangeliets Principer og udviste Netfærdigheds Frugt og node alle de Gaver og Velsignelser, som nogensinde udmærkede Kristi Kirke paa Jorden. Det er derfor beviist over al Tvivl ved Historiens Vidnesbyrd, at den sande Kristendom blev oprettet ved den Herre Jesus Kristus.

Kristendommens Fremgang ved Apostlene og Andre i dens første Dage var naftet af dens Modstand forbaufende, naar man tager Tidens Omstændigheder i Betragtning. Man kan gjøre sig et Begreb om Verdens Tilstand af en Bemærkning i 4de Kapitel af Dytlers Verdenshistorie: „De vise og mest oplyste Efterforskere ere ved en juldstandig Bekjendtskab med Verdenshistorien, der viser Menneskeslægtens Tilstand ved Frelserens Fødsel, ledte til den Slutning, at den Almægtige havde bestemt at oplyse Verden ved en Aabenbaring, og der har ikke været

nogen Tid, at dette var mere nødvendig end paa den Tid, da den blev sendt."

Jeg vil nu forsøge paa at frenstille Aarsagerne, som ledte til Formindskelse af Medlemmernes Antal og bevirkede, at den Kirke tilsidst blev udryddet, som Herren overlod til Apostlenes Omfjorg især Peters, hvem han en Gang henvendte sig til med de Ord: „Simon, Jonas Søn, elsker du mig?“ hvortil Peter svarede: „Ja Herre, du véd at jeg elsker dig.“ Jesus siger derpaa til ham: „Vær Hjrde for mine Faar.“

Dutrent i Aaret 37 prædikede Stefanus, den Guds Tjener, Evangeliet paa Jerusalems Gader og bebrejdede Jøderne, fordi de som Mordere havde deltaget i Frelserens Korsfættelse. Han viste, at Kristus var Verdens Forløser og at han, skjønt han blev myrdet paa Korset, var opstaaet fra de Døde og opfaren til Faderen. Disse Lærdomme oprørte de Ypperstepræster, Folkets Øverster og Raadet saa meget, at de bragte ham for sig og forhorte ham, og idet de bestyldte ham for at have forbrudt sig i sine Udtalelser mod Loven, overgave de ham til Mængden, der stenede ham til Døde.

De forskjellige Sekter, som da fandtes, forenede sig i at fordømme Kristendommens Lærdomme, endskjønt de selv vare uenige i Tro og Lære, og medens Grækerne, Romerne og andre Nationer, som tilhorte Kejserdømmet, ikke hylbode hverken Jødedommen eller Kristendommen, saa havde de dog indsuget Begreber fra deres Mythologier, som vare i stik Modfætning til Aanden i Apostlenes Lærdomme. Den romerske Regjering udviste heldigvis et skjønt Træk, som for en kort Tid efter Kristi Himmelfart tjente til at standse det stigende Had mod de Hellige. Det var nemlig en fastsat Regel, at de overvundne Nationer bleve tilladte at be-

holde deres egen Gudsdyrktelsesmaade og følge deres egne Skikke og Sædvaner baade i religiøse og politiske Affærer, men bleve regjerede af Embedsmænd, som bleve beskikkede af det romerske Senat.

Denne Vedtagt holdt for en Del Fjendtligheden, som rejste sig mod de tidligere Dages Hellige, i Tømme; men, som jeg herefter skal vise, selv denne Fordragelighed, som Regjeringen saaledes udviste imod de forskjellige Sekter og Skoler, ophørte for de Kristnes Bedkommende, da man fandt, at disse Lærdomme vare stik imod Jødernes og Hedningernes fordærvelige Handlinger. Det maa erindres, at de, som bleve Tilhængere af den kristne Tro, tidligere tilhørte de forskjellige Afdelinger i Jødedom og Hedenkab, ligesom der vare Mogle, som havde tilhørt de forskjellige filosofiske Skoler, hvilke sidst svarede til den Klasse, som nu kaldes Gudsfor nægtere.

Disse vare uligeartede Elementer, og det kan ikke nægtes, at de af dem, som annammede Evangeliet, vare mere eller mindre befængte med disse Systemers Bildfarelser, som de tidligere havde troet, og det viste sig, at Mange paa Grund af den Modstand de mødte, efter at de vare bleve Medlemmer af Kirken, gav efter for Bildfarelserne, tabte tildels Evangeliets Aand og i deres Blindhed faldt tilbage til de gamle Anskuelser og Bildfarelser, som de tidligere havde lovet at forkaste. Paa denne Maade opkom Tvistigheder i Menighedene, og det udfordrede Apostlernes hele Overtalelses Styrke for at bilægge dem.

Som Følge af disse hyppige Afvi-gelser og den Intolerance, som hurtigt rejste sig imod de Hellige, talte Apostlene i profetisk Sprog om Frasaldet, som disse falske Lærdommes og hedenfse

Jders Indførelse bebudede. At de beklagede sig over Tidernes Tegn udbiiser mange bestemte Udtryk, lig det som er optegnet i 2. Thess. 2. Kap. 7de Vers: „Thi Uretfærdighedens Hemmelighed yttres sig allerede krafteligen,“ eller med andre Ord, Fravalbets Forvarsler viste sig mere og mere i mange af Menighedernes.

Alt dette i Forbindelse med Forsølgelserne, som rejste sig imod Kirken, begyndende med Neros grusomme Handlinger, der var et Uhyre i menneskelig Sikkelse, havde sorgelige Følger for Kirken. Da denne havde besudlet sig med enhver Brøde og Afskyelighed, som kjendes blandt Menneskene, og havde naaet et jandt djævelsk Standpunkt, og formedelst sine afskyelige Handlinger havde opvakt Mængdens stærke Had imod sig, saa benyttede han sig af den Fordom, som Jøderne havde opegget imod de Kristne i og omkring Rom. Han undfangede den Jde at sætte Ild paa Staden og strax udsprede det Rygte, at de Kristne vare Gjerningsmændene. Denne nedrige Daad havde den Virkning at afvende Folkets Opmærksomhed fra Nero og med hævn-gjerrig Ondskab vende den mod de uskyldige Kristne, af hvilke Hundreder bleve arresterede paa Grund af denne Beskyldning, og efter som Brandstiftelse var det, for hvilket de vare anklagede, saa blev Straffen den, at de skulde brændes. Resultatet blev, at Mange bleve brændte i tjærede Klæder, som vare beredte af Embedsmændene, og paa denne Maade tjente de som Faller til at ophjse Roms offentlige Haber til Morskab for Nero, hans Hofmænd og Roms fordærvede Mængder. Dette

var den første af ti regelmæssige Forsølgelser, som denne ugudelige Regjering anstillede imod de Kristne. Efterhaanden som vi skride fremad, ville de blive omtalte hver i sin Orden.

Det er naturligt at antage, at en Forsølgelse saa grusom som den, vi nylig har omtalt, der bevirkede Apostlene Peters og Pauli Martyrdød, virkede skadelige Følger for Kristendommen. Uden Tvivl bleve de jødiske og romerske Filosofer meget overmodige ved den Tilbagegang, som den romerske Regjering bragte paa Kirken, og opmuntret ved denne Ulykke bleve de nu mere bittere imod de Hellige og hængte fastere ved deres egne religiøse Anskuelser. De vedbleve usfortrødent at beskyldte de Hellige for Magistraterne og den romerske Regjering som oprørte Borgere og Tilhængere af en vis Jesus, hvem Pilatus havde straffet med Døden. Saadanne nedrige Beskyldninger bleve Marsag til mange Grusomheder, og Folkets Raab opvakte Regjeringens verdslige Arm i forskellige Dele af Kejserdømmet til at straffe og myrde de tidligere Dages Hellige og til at plage og fortrædige dem paa forskellige Maader i det Haab at tilintetgjøre dem.

Det følgende, der er taget fra 5te Kap. 1ste Bind af Mosheims Kirkehistorie, vil give en Skildring om Stillingen som vi hentyde til: „Jøderne, som boede i de romerske Provinser udenfor Palæstina, vare ikke mindre grusomme mod de uskyldige Kristi Disciple end de, der boede i Jerusalem.

(Fortsættes.)

Den 1ste Februar 1888.

Tiende-Loven.

De trofaste Sidste-Dages Hellige have adlydt Tiende-Loven, lige siden Herren aabenbarede den i Aaret 1838, og Enhver, som har været punktlig i at give en Tiende af sin Fortjeneste til Herren, har gjort den Erfaring, at han i enhver Henseende har været bedre faren. Vi vide, at dette Princip er sandt, og vi beklage dem, som foregive at være Sidste-Dages Hellige og ikke have Tro nok til at efterleve det. Der gives ikke noget saadant som at give en Del Tiende. Vi maa enten give Tiende eller ikke. Tiende er en tiende Del af alt det, Herren i sin vise Styrelse tildeler os, og naar vi helliger denne Del til Herren, da blive vi Arvinger til de Betsignelser, som fulgte de Troende, der efterlevede denne vigtige Lov. Jakob forstod Betydningen af at underkaste sig denne Lov, da han gjorde en Pagt med Herren sigende: „Dg jeg vil visjeligén give dig en Tiende af alt det, du giver mig.“ Hvorfor give en tiende Del og ikke en tolvte eller tyvende Del? Fordi Gud jagde en Tiende, da han aabenbarede dette Princip. Jakobs Bedstefader, Abraham — Guds Ven — arede denne Lov; thi han gav Tiende til Melkiselef. Det er et evigt Princip, og Ophjælpelse deraf bringer jaregne Betsignelser.

Frelseren anerkjendte denne Lov, da han revjede Farisæerne og jagde: „Vé Eder, I Farisæer! at I give Tiende af Mynte og Rude og allehaande Urter og forbigaa Dom og Guds Kjærlighed; disse Ting burde man at gjøre og ikke forsjømme de andre.“ Tiende-Loven og de Fordele, som flod af at opfylde den, var godt forstaaet af Jøderne, saa godt, at de endog vare omhyggelige med at give Tiende af „Mynte og Rude og allehaande Urter“ saa vel som andre Ting af større Værdi, og de roste sig af, at de holdt denne Lov, medens det i Virkeligheden var til deres egen Fordel at holde den. De ophøjede dem selv, formeddelt den Lydighed de udviste mod en Lov, som, uagtet det var nødvendigt at adlyde den, dog ikke kunde bringe dem evigt Liv uden Guds Kjærlighed, Dom og den sande Tro, hvilket leder Menneskene til at tjene Gud og holde hans Befalinger. Tiende-lydelsen er en naturlig Folge af Tro. Vi gjøre Guds Vilje saa langt, som vi ere overbeviste om Rigtigheden deraf, hvis vi have Karakterstyrke dertil. Vi have Vidnesbyrd fra ældre og nyere Aabenbaringer med Hensyn til Tiende-Loven, hvilke lære os, at det er Herrens Vilje, at vi skulle hellige ham en tiende Del af vor Fortjeneste, hvilket er vor Skat til Herren, og naar vi blive overbeviste derom, tilkjendegive vi vor Overbevisning ved at vise Lydighed dertil og erholde Vidnesbyrd for, at Loven er af Gud; thi „derjom Noget vil gjøre hans (Faderens) Vilje, han skal kjende, om Verdommen er af Gud“ eller af Mennesker.

Adlyde Alle, som foregive at være Hellige, denne Lov? Vi ville onske for deres egen Skyld, at vi kunde besvare dette Spørgsmaal bejaende, men vi kunne ikke; dog kunne vi sige saa meget, at de i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som ere Guds Udvalgte, uforgivelig helliger en tiende Del af

deres Fortjeneste til Herren og endnu meget mere. De have de Fattige i venlig Erindring, de give frivillige Gaver i Zion til at indsamle dem, hjælpe Missionærer til deres Arbejdsmarker saa vel som andre lokale Udgifter, som de hjælpe til at bestride ud af de ni Dele. Vi vide formedelst den lange Erfaring, vi have i Zion blandt dem, som adlyde denne Lov, at dette forholder sig saaledes.

En meget god Ven fortalte os en Dag i en Samtale om dette Æmne, at han altid gav mere, end hvad han ansaa for at være hans Tiende, for at han ikke skulde berøve Gud i nogen Ting. Han var samvittighedsfuld i denne Henseende, fordi han vidste, hvilken Betsignelse det havde været for ham at hellige en tiende Del til Herren af hans Fortjeneste. Det er en evig Sandhed, at den Gavnildbe meddeler beredvillig, og formedelst sin Gavnildbe skal han bestaa.

Gud er retfærdig; han fordrer ikke noget, som er urimelig, ej heller forlanger han mere af ét af sine Børn, end han gjør af andre; thi han er upartisk i sine Fordringer. Kunne vi antage, at Herren ikke har givet nogen Aabenbaring angaaende Helligelsen af vore Midler? Vi kunne let indse, at dersom han ikke havde, da vilde der være Tvivl og Forvirring. Den Gavnildbe vilde sandsynligvis bringes ned i Fattigdom formedelst sine oversflodige Gaver, og den Gjerrige vilde retfærdiggjøre sig i at give saa lidt som muligt. Tiende-Loven er afpasset efter hele Guds Folks Omstændigheder, hvad enten de ere rige eller fattige. Herren vidste, at Evangeliet vilde blive prædiket for de Fattige, og dersom der er nogle af hans Børn, som have større Fordring paa hans Barmhjerlighed end andre, da er det de Fattige. Vi sige bestandig til dem, dersom I ønske at have Lykke, da hellig en tiende Del til Herren af Ederes Fortjeneste, og I skulle erfare, hvad Fordel der er ved at opfylde hans Lov. Der er ingen Lov, som Herren har udtrykt sig mere bestemt om end denne. Hvor kunne vi finde tydeligere Udtryk end de, Herren har tæret om dette Æmne, naar han siger:

„Fører al Tienden til mit Forraads Hus og lader Spiise være i mit Hus, og lader dem dog prøve mig derved, sagde den Herre Zebaoth, om jeg ikke skal aabne Eder Himmels Sluser og udgøde Eder Betsignelse, indtil I have ikke Noget at tage i.“ (Mal. 3, 10.)

Hvem iblandt de Mange i Israël, som har prøvet Herren i denne Henseende, er bleven sluffet? Vi kunne sikkert sige: Ingen. Vi erindre en Begivenhed fra Hungersdagene i Utah, naar en fattig Mand bragte sin Majs-Tiende til Herrens Forraads Hus. Den medlidende Modtager spurgte ham, om han havde tilstrækkelig til sin Familie og kunde give Tiende. Manden svarede, at hvis han ikke gav Tiende, da vilde han sulte ihjel. Denne Mand forstod Tiendens Betydning og indsaa Vigtigheden af at adlyde dette Princip. Han vidste, at han vilde blive frelst ved at adlyde Herrens Ord, hvilket han ogsaa blev. Han vidste ogsaa, at Herren forføjede ham, og han kan nu i sine Betsignelser, som i sine Armodsdage bevidne, at der er Betsignelse ved at adlyde Tiende-Loven, hvilket kun de, som opfyldte den, kjende. Folk, som ønske at vise, at Gud ikke mener, hvad han siger, spilde baade deres Tid og Styrke. Det er ligesom latterligt at gjøre det. De, som foregive at være Hellige, ville med den øvrige

Dél af Mennefteslægten lære til deres Sorg, at der ikke er nogen Sikkerhed uden at adlyde Herrens Ord.

Tiende-Loven er ligesaa bindende paa de Hellige i dette Land som i Zion eller paa noget andet Sted, hvor Evangeliet prædiktes. Den henhører til det mindre Præstedomme, og de, som ønske at nyde dens Velsignelse og sikre sig deres Kalbelse og Udvalgelse, bør ære denne Lov, hvor de end ere. Det er til deres eget Gavn at gjøre det. Dette er Alles Vidnesbyrd, som bestræbe sig for at efterleve dette Princip. Den er af saa stor Vigtighed for Zions Indbyggere, at Herren har erklæret, at de i Zion, som ikke iagttage denne Lov, skulle ikke anses værdige til at forblive blandt hans Hellige; det er, de skulle ikke tillades at staa i hans Kirke. Endstjønt dette aldrig har været draget i Spørgsmaal med Hensyn til Medlemskab med de Hellige, saa kan en Sagtager dog let bemærke en stor Forskjel mellem de, som adlyde denne Lov, og de, som ikke adlyde den. Det er nøjagtigt som Herren har sagt: „Og jeg siger Eder, dersom mit Folk ikke iagttager denne Lov og holder den hellig og ved denne Lov helliggjør Zions Land for mig, at mine Stikke og mine Kette maa holdes derpaa, at det maa være meget helligt, se, sandelig siger jeg Eder, da skal det ikke være et Zions Land for Eder. (Lærd. & Pagt. Bog Side 306.)

Det er visseelig ikke et Zions Land for dem, hvilket Enhver, der kender dem, let kan mærke. De ere ikke i Besiddelse af Fred, Tro, Lys og Kundskab som de, der ere vise nok til at adlyde denne Lov, ej heller kunne de nyde lige Privilegier. De have ingen Ret til at indgaa i Herrens Templer og udføre Handlinger deri enten for dem selv eller deres Døde, fordi de have ikke tilstrækkelig Tro til at gjøre Guds Vilje. Det er unyttigt at bedrage os selv; „Gud lader sig ikke spotte.“ Vi ere beskæftigede med hans Bærk og ikke med Mennefters, og dersom vi ønske at behage vor himmelske Fader, da maa vi være trofaste i at give vor Tiende og Dfring saa vel som i alle andre Pligter.

(=Mill. Star.)

George Teasdale.

Mormons Bog og Spaulding-Romanen.

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 124.)

Det er ikke vor Hensigt at gjengive denne kedelige og usammenhængende Historie i sin Helhed, da vi derved vistnok vilde trætte den mest taalmodige eller nysgjerrige Læser, men kun saa meget af samme, som vil give Læseren et tydeligt Begreb om dens Indhold og sætte ham i Stand til at bedømme den. Vi ville nu som Begyndelse til

den egentlige Historie gjengive i Overfattelse følgende:

„Da det er muligt, at denne Del af Jorden en Gang i Fremtiden vil blive beboet af Europæere, og en Beretning om dens nuværende Indbyggere blive af stor Værdi, tager jeg mig for at skrive en saadan og henlægge den i et Strin, saa at Tiden ikke skal gjøre

sine Virkninger paa den. For at Du kan lære Forfatteren at kjende, vil jeg give en forkortet Beretning om hans Liv og om Marsagen til hans Komme, hvilken jeg har uddraget fra et Manuskript, som vil blive henlagt med denne Historie."

Han fortæller, at hans Navn er Fabius, og at han nedstammer fra den berømte General af samme Navn, samt at han var født og opdragen i Rom, og havde der nydt en videnskabelig Uddannelse. Ved Keiser Constantins Stores Tronbestigelse (306 efter K.) var han bleven forestillet for denne og ansat som en af hans Sekretærer og vandt snart hans Indest. En Dag blev han uventet paabudt at gjøre sig færdig til at følge med et Transport-Skib til Britannien, som den Gang var en vigtig romersk Provins, og var snart undervejs, men de blevne overfaldne af en orkanagtig Storm og tabte Kursen. Efter 11 Dage naaede de til et ukjendt Land, og fortsatte Sefladsen op ad en prægtig Flod indtil de kom til en stor By, hvor de efter noget Ceremoniel paa indianisk Vis fik sluttet en Overenskomst med Landets Konge. Denne foranstaltede en Fest for de Nyankomne, som vare 20 i Tallet, og gjorde tildels selv Tjeneste ved samme, hvorefter han afløstes af sine fornemste Undersaatter, der i tusindvis underholdt Europæerne med den mest djævelske Musik og Dans i en hel Time. Vi anføre her lidt Oversættelse:

„De toge derpaa Plads i en Kreds, og paa et givet Signal udstodte de tre frngtelige Hyl; derpaa skiltes de ad under allehaande lojerlige Krumspring og gjorde et saadant Virvar af Støj ved at skrige og hyle som Ugler, gø som Hunde og Ulve og kvække som Skruptudser, at min Hjerne var nærved at blive forstyrret, jeg kunde for en Tid

næsten ikke tro, at de tilhørte Menneflægten."

Der var nu intet andet at gjøre end at flaa sig til Ro eller forsøge Tilbagereisen. Man valgte at blive og tiltusfede sig et udmærket Stykke Land, hvorpaa der fandtes sex Wigwams eller Indianerhytter. Hverken Skib eller Last havde lidt hynderlig Skade, og da der blandt Forraadet fandtes et meget stort Kvantum Søm, kom disse og Skibets Tommer og Planke til god Nytte ved Opførelsen af de første nødvendige Huse. Man organiserede ogsaa en Slags patriarkalsk Regjering, og valgte Kaptejnen, hvis Navn var Lucian, og Fabius til Dommere og Styrmænd, hvis Navn var Trajanus, til Præst; thi de vare alle Kristne.

Blandt de 20 Romere var der 7 Kvinder, hvortaf de 3 var af høj Rang. Under de livlige Forhandlinger, som holdtes mellem de 13 giftelystne Mænd angaaende Delingen af disse, fik en af Matroserne, hvis Navn var Tom, den Idé at overlade Balget til Damerne. Resultatet blev, at de tre fornemme Damer valgte de to Dommere og Præsten som deres Hgtemænd, medens de Andre fik hver sin af Mandflabet, deriblandt var Tom den ene. De andre sex uheldige Mænd toge sig siden koberfarvede Hustruer.

Dette er Indholdet af de to første Kapitler. Herefter følger en Beskrivelse af de Indfødtes Skikke, Sæder, Udseende og Religion. Han siger at de kaldte sig „Delivarer“ (et velbekjendt Navn paa en af Nutidens Indianer Stammer) og beskriver deres Udseende og Skikke meget lig de Skikke, som fandtes iblandt dem ved Europæernes første Bekjendtskab med dem.

Deres Religion beskriver han som i høj Grad afgudisk, idet Solen var Guddommens Symbol, og til denne

offrede man ved en vis Lejlighed i September Maaned to sorte Hunde som Synd-Offet og to hvide Hunde som Mad-Offet, idet Folket deltog i Nydel- sen af Kjødet ligesom de Kristne af Sakramentet.

Ved at Fabius spekulerede i den astronomiske Videnskab, kom han til det Resultat, at Jorden var rund, og at han muligvis kunde finde Vejen hjem ved bestandig at rejse mod Vest. Dette foretog hans Hjemve, og da man af Indianerne havde hørt om den store Flod, som løb i sydvestlig Retning, langs hvilken fandtes talrige store Stæder og meget andet Vidunderligt, saa besluttede man at gjøre et Forsøg. Med kun én hvid Ledsager og en indi- ansk Tolk satte han afsted og naaede snart en stor Stad ved Sammenløbet af to store Floder. Dette Lands Konge modtog dem ogsaa meget naadigt og tilbød dem sin Bistand ved at give dem fire Mammutdhr, som brugtes af de Indfødte til Transport og andet Ar- bejde, samt fire Mænd til at drive dem. De vendte derpaa tilbage og høj- ligen overraskede deres Selskab ved det heldige Udfald, som denne første Ex- pedition havde faaet. Man gjorde strax Anstalter til Rejien, og med Kongens Samtykke brød hele Selskabet op og styrede mod Vest efter et Ophold af omtrent 2 Aar. Afstanden var meget rorende paa begge Sider. Efter 25 Dages Rejse naaede man under store Vanskeligheder Staden „Dwahon“, og ved Kongens og Folkets venlige Imøde- kommen følte man sig snart hjemme. Han beskriver disse Indianere som Ih- jere og mere civiliserede end de første. De dyrkede Jorden og fabrikerede Tøjer samt holdt store Hjorder af Mammut- dhr, Elsdhr, Heste og Hornkvæg og vare meget venlige. Skjøndt Jagt og Fiskeri ikke var uden Interesse, var

der dog ogsaa visse andre Leveveje, som berigede dem, saasom Pottemageri, Jern- og Vh-Tilvirkning og Fabrika- tion af Værktøj og Vaaben. Kvinderne vare pnyteshyge, men efter romersk Syns- maade ikke uden Smag. Husene be- skriver han som for det meste byggede af Træ og kun én Etage med sjælden mere end tre Værelser, hvilke fornem- melig vare møblerede med Pottemager- varer. Tagene vare tækkede med Spaan, og i det Hele vare Husene byggede som de vestlige Nybygger-Hjem nutil- dags. Indbyggerne havde ogsaa et Slags hiroghphisk Skriftsprog, og Poesi og andre Videnskaber dyrkedes blandt de højere Klasjer. Denne højere Civilisation sagdes de at have erholdt fra en mytisk Personlighed ved Navn „Dobaska“, som med sine fire Sonner kom iblandt dem mange Generationer tilbage i Tiden. Han havde ogsaa ind- ført den Religion, som de havde, og var af mild Karakter.

Paa den Tid opkom der en Krig med Nabofolket, som kaldtes „Kentudier“, men ogsaa her kom den kloge „Dobaska“ sine Venner til Hjælp, idet han ved Krigspuds overvandt den talrige Fjende og stiftede et venfskabeligt Forbund imel- lem de før stridende Parter; han ind- førte ad diplomatisk Vej en liberal For- fatning i begge disse Riger, som laa paa hver Side af Ohio-Floden.

For at undgaa fremtidige Krige op- kastedes Forskandsninger, og Krigs- materialier samledes paa alle vigtige Punkter af Landet; ligeledes indvovedes det unge Mandskab i Vaabenbrug og al atletisk Øvelse. De vare dog allige- vel dannede i Damernes Mærkelse og i Almindelighed kyske, da al Uæde- lighed straffedes meget strengt. Saa- ledes herskede der Fred og Velvære blandt disse to Nationer i henved fem Hundrede Aar; siden opkom en natio-

ual Ulykke, der udspandt sig lig Trojans Fald af en Kjærligheds-Affære. Ifølge Rigernes Forfatning maatte ingen Prins eller Prinsesse af det ene Fyrstehus indgaa Egetskab med noget Medlem af det andet. Det traf sig dog ved Slutningen af det femte Aarhundrede, at en ung kentuckisk Prins ved Navn Elseo blev forelsket i den skønne sciotiske Prinsesse, Lameja, hvilket ledte til en Bortførelse, hvorover en langvarig og blodig Krig opstod, idet Prinsessen af Faderen var bleven lovet til en kentuckisk Underkonge ved Navn Sambal. Denne bar et dødeligt Had til sin Medbejler og førte Krigen til sin Død med stor Haardnakketthed og Grujsomhed; mange Tusinder faldt paa begge Sider, og Rigene bleve opstablede i Bunker og bedækkede med Jord paa Grund af deres store Antal, og derved fremkom der mange Høje, fyldte med Mennekeben, som findes i Ohio og andre Steder i Nord-

amerika. Dette er den Forklaring, som Hr. Spaulding lader sin romerske Historieforfatter give om disse mystiske Gravhøje, hvilket naturligvis var et Resultat af sine egne Gisninger.

Hvad der blev af Romerne derom lader han Læseren forblive i total Uvidenhed, ligesom han heller ikke giver den ringeste Hentydning til, hvorledes Indianerne fra et saa civiliseret Folk sank ned til deres senere vilde og barbariske Levemaade. Det synes slet ikke at genere hans Forfatter-Stolthed, at han i dette urimelige Sammenjuriem af Oldtidshistorie benytter næsten bare Nutids Egennavne som f. Ex. Ohio, Kentucki, Ontario, Michigan, Mississippi, Delavarer, Scioter (nu Siour) og deslige, og at det Hele var skrevet af en romersk Mand i en smuk Haand med romerske Bogstaver i det latinske Sprog.

(Fortsættes.)

En kort Afhandling om Præstedømmet.

Af Præsident John Taylor.

(Fortsat fra Side 128.)

Det synes ogsaa, at Herren talte til Aaron selv. Hvorledes og paa hvilket Princip stete dette? Herren sagde ogsaa til Moyses: „Sag skal være med din Mund og med hans Mund og lære Eder, hvad I skulle gjøre.“ Aaron fortalte alle de Ord, som Herren havde talt til Moyses, og gjorde Tegnene i Folkets Afhyn. Herren havde forud talt til Moyses om dette Omne, han talte nu til Aaron; derfor siger Paulus: „Jungen tager sig selv den Ære, men den som er kaldet af Gud ligesom

Aaron var.“ Hvad sagde Herren til ham? „Gaa ud imod Moyses i Ørkenen. Og Moyses fortalte Aaron alle Ord af Herren, som havde sendt ham.“ Moyses var saaledes hans Lærer og Befalede, eller med andre Ord, han stod for ham som en Gud, og Aaron blev valgt paa denne Maade til at hjælpe Moyses og til at være hans Mund; han gik med ham til Ægypten og var med ham ved hans Besøg hos Farao og ved Israels Børns Udfrielse af Ægypten. Moyses tog altid Ledelsen, og da Jethro,

Moses Svigerfader, mødte ham, „fattede Moses (ikke Aaron) sig at dømme Folket, og Folket stod for Moses fra Morgenen indtil Aftenen“. Da Sethro saa Moje besværlige Arbejde, raadede han ham, saa fremt Herren skulde befale det, at vælge duelige Mænd til at være Hovedsmænd over Tusinde, Hundrede, Halvtreds og Ti for at dømme i de mindre Sager, medens Moses selv skulde dømme i de mere vigtige. Moses og ikke Aaron var saaledes den mest fremragende Personlighed i alle disse Anliggender.

Vi se fremdeles, at Aaron blev tilladt at gaa op paa Sinai Bjerg: „Og Herren sagde til ham (Moses): Gaa, stig ned, og du skal siden stige op, du og Aaron med Dig, men Præsterne og Folket skulle ikke bryde frem at opstige til Herren, at han ikke gjør et Rix iblandt dem.“ (2 Mojeb. 19 24.)

Det kunde spørges: Hvem vare disse Præster? thi det aaroniske Præstedømme, som vi kalde det, var endnu ikke blevet indført. Moses var hans Leder og var den, som modtog Herrens Ord, og den, med hvem Herren talte; thi vi læse: „Og Moses steg op til Gud, og Herren raabte til ham af Bjærget og sagde: Saa skal du sige til Jakobs Hus og kundgjøre Israels Born. . . . Der Herren var nedkommen paa Sinai Bjerg, paa Bjærgets Top, da kaldte Herren Moses op paa Bjærgets Top, og Moses steg op. Da sagde Herren til Moses: Stig ned for at vidne for Folket, at de ikke skulle bryde frem til Herren for at se, og Mange maatte falde af dem.“ (2 Mojeb. 19, 3; 20—21.) Moses tog altid Ledelsen. „Og han (Herren) sagde til Moses:

Stig op til Herren, du og Aaron, Nadab og Abihn og halvfjerdsindstyve af de Ældste i Israel; og I skulle tilbede i Afstand, men Moses skal gaa frem for sig alene til Herren, og de Andre, de skulle ikke gaa frem, og Folket skal ikke stige op med ham.“ (2 Mojeb. 24, 1—2). De saa Gud og aade og drak. „Og han lagde ikke sin Haand paa de Ypperste af Israels Born; og de beskuede Gud og aade og drak.“ (11 Vers.) Moses var siden hos Herren syrrrethve Dage. „Og Moses kom midt ind i Skyen og steg op paa Bjærget; og Moses var paa Bjærget syrrrethve Dage og syrrrethve Nætter.“ (18 Vers.) Ved hvilken Magt saa Aaron Gud? Vór vi ikke antage, at det var formedelst det melkisediske Præstedømmes Magt? thi uden dette kan intet Menneke se Guds Ansigt og leve. Det melkisediske Præstedømme holder Nøglerne til Rigets Hæmmelighed, ja Nøglen til Guds Kundskab. (Værd. og Pagt. Bog 4de St. Side 23.) Moses holdt disse Nøgler; men Aaron saa ogsaa Gud saa vel som de halvfjerdsindstyve Ældster i Israel, og Folket saa hans Herlighed og hørte hans Røst. (2 Mojeb. 20, 22; 5 Mojeb. 4, 36.)

Det synes, som om Aaron og de halvfjerdsindstyve Ældster i Israel den Gang havde det melkisediske Præstedømme, og det aaroniske blev søjet til dette, som vi nu have dem. Moses holdt Nøglerne til det melkisediske Præstedømme og præsiderede over det hele.

(Fortættets.)

Blandinger.

Overfømmelser i Kina. Ifølge de sidste Efterretninger have de Overfømmelser, som Floden Hoang-ho har anrettet, kostet 7 Millioner Mennesker Livet. De Frelste befinde sig i den største Nød, og Regjeringen har sendt de hjemsogte Distrikter store Mængder af Ris. Statholderen i Provinzen Honan søger at forebygge et truende Oprør ved at beskæftige alle arbejdsdygtige Mænd med at gjenoprette de bortskyllede Dæmninger. Den nævnte Flod har i tidligere Tider ofte allerede anrettet store Ødelæggelser, men de sidste overgaa alt, hvad man nogeninde har oplevet. Katastrofen fandt Sted i Oktober f. A., men der er først nu indtruffet paalidelige Meddelelser. En højtstaaende kinesisk Embedsmand, der havde faaet det Hverv af Regjeringen at undersøge Ødelæggelserne og aflægge Beretning derom, har erklæret, at en Sjettedel af Provinzen Honan, der kaldes „Kinas Have“, er forvandlet til en stor Sø, hvorfra kun hist og her Taarnet af en Pagode eller af en anden Bygning rager frem og antyder det Sted, hvor der nylig fandtes store, stærkt befolkede Byer. Tusinder af Indvaanere, der bleve frelste fra at drukne og tidligere vare velhavende, vankte nu omkring ved Bredderne af den nye Sø uden Hjem og uden Eksistensmidler og betragte med fortvilede Blikke de Volger, der have opslugt al deres Ejendom, medens de selv have Udsigt til at dø af Sult.

Overfømmelserne begyndte i Nærheden af en af Provinzens største Byer, der hedder Kai-fung. Der blev en Dæmning, der er rejst for at beskytte Egnen, skilt bort paa en uhyre Strækning, og alt, hvad der befandt sig over Jorden, blev ligesom fejret bort af de frembrydende Volger. I Løbet af ganske kort Tid bleve tre Tusind store Landsbyer et Rov for Volgernes Raseri, og næsten ikke en eneste af Beboerne var i Stand til at frelse sig. Man kan bedst gjøre sig en Forestilling om Ulykkens Størrelse, naar man hører, at et Territorium, der næsten er saa stort som Holland og var langt stærkere befolket, nu danner en eneste Sø, og at Indvaanerne næsten alle ere druknede eller hjemløse. Fladerummet af den nye Sø anslaaes til 8—10,000 engelske Kvadratmil, og Antallet af dem, der levede der, beløb sig til over 5 Millioner.

Den Egn, hvor de ødelagte Byer laa, er en stor Slette og var, inden Katastrofen indtraadte, i en blomstrende Tilstand, bugnende af Majsmarker og af Landbrugsprodukter af enhver Art. Regjeringen vil behøve en Sum af 10 Millioner Tael (60 Mill. Kr.) og Bistand af europæiske Ingeniører for at raade nogenlunde Bod paa Ødelæggelserne.

— Paven kan være tilfreds med sit Jubilæum, 60,000 Pilgrimme ere vandrede til Rom, deraf vare 35,000 Italienerne, 5000 Franskmænd, 4000 Tyske og 2000 Spaniere, til dem har yderligere sluttet sig 52 Kardinaler og 560 Bisopper. Den samlede Værdi af Gaverne udgjør 60 Millioner, hvoraf 14 Mill. i rede Penge. Blandt Gaverne fandtes ogsaa 90,000 Flasker Vin, til hvis Opbevaring der maatte bygges en særskilt Kælders.

Forglem ej Bønnen.

(Efter det Engelse ved Otto Rydman.)

Sopran
og
Alt.

Da Du, styr - ket fra dit Lej - e, Frii i Dag op - stod,

Tenor
og
Bas.

Gav Du Tak for Nat - tens Hvi - le, Bad Du Gud til Dig at smi - le I sin Naa - de

Chor.

god? Hvil - ken Trøst dog Bøn - nen y - der; Bøn - nen sendt til Naa - dens

Hjem. Hvad end Li - vet Dig til - by - der, Bøn - nen ej for - glem!

Da ubi dit Hjærte tændtes
Bredens grumme Magt,
Sogte Du ved Bøn at lære
Med din Næste overbære?
Som vor Gud har sagt.

Dg naar Provelserne mødte
Dig paa Livets Sti,
Bad Du da i hdmtyg Iver
Ham, som ene Freden giver,
Om at staa Dig bi?

Indhold.

Foredrag af Ældste James A. Leishman i Logan Tempel ...	129	En kort Afhandling om Præste- dommet af Præs. John Taylor	141
Red. Bem.:		Blandinger	143
Tiende-Loven	136	Forglem ej Bønnen!	144
Mormons Bog og Spaulding-Ro- manen	138		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af H. C. Aagaard, Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (W. Peterfen).